

KALANDOK KÖNYVE II

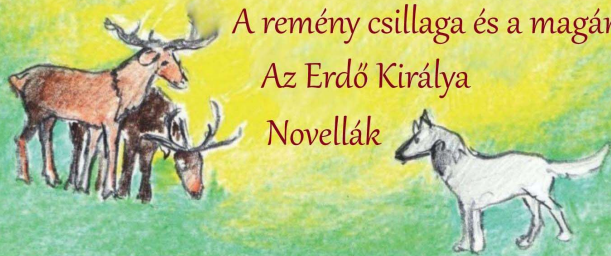
KALANDOK KÖNYVE II

Pintér Illangó

A remény csillaga és a magány árnyéka

Az Erdő Királya

Novellák

CSK

KALANDOK KÖNYVE II.

Kedves Olvasó!

Ez egy különleges könyv, melynek lapjain 3:1-ben elevednek meg lányom szerteágazó kalandozásra hívó történetei.

A kötetben két ifjúsági regény és néhány rövidebb történet kap helyet. Olvashatunk többek közt arról, mi lenne ha az orosz-ukrán háború áttérjedne Magyarországra és emaitt magukra maradnának menekülő gyerekek a cserhádi dombvidék közepén, de eljuthatunk Napóleon korába vagy a kütyük világából erdei háborúsdit játszani kilépő kiskamaszok közé is, ha végigkövetjük ezeket a sorokat.

Ezeknek az írásoknak további különlegessége, hogy tiniíró művei, ezért bár elsődleges célcsoportjuk a felsősök, kisebb középiskolások, érdekesek lehetnek a gyermeki képzeletvilágba elsőkézből betekintést nyerni vágyó bármely korosztályba tartozó olvasónak is.

Az olvasást ajánlja Kerekes Ivett és Gréczi Nikolett írónő is.

Jó szórakozást kívánok!

A szerző édesanyja

Családi Könyvek

©Pintér Illangó

©illusztráció jogdíjmentes fényképek, Bernadett Andics,
Csatári Iza, Gyimesi Jázmin Bejke (9 éves),

Kiadó: Pintér Zoltán, 2024.

Családi Könyvek

ISBN: 978-615-6758-60-6

Pintér Illangó
A remény csillaga és
a magány árnyéka

CSK

2024. © Pintér Illangó

Ajánló

Őszintén szólva nem szoktam olvasni háborús történeteket, de ez a regény nem is nevezhető annak. Bár körülöleli a történet a félelmet, a kilátástalanságot, és megannyi kételyt, de mégis felfedezik önmagukban azt az apró kis éltető lángot, amit reménynek hívunk. Érezhető a regényben a feszültség, és az embert próbáló akarat. Voltak pillanatok, amikor a sorok lesokkoltak, és volt, amikor velük örültem. Kedves olvasó, itt nincsenek elszínezett részek, amiket illúziók követnek. Két gyermekről szól, akik a sorsukra maradtak a háború kellős közepén. Nagy szerepet játszik a történetben a család iránti elhivatottság és a túlélési ösztön. Te meddig mennél el, hogy megmentsd a másik ember életét? Mi az, amit oda tudnál adni magadból, hogy a másiknak könnyebb legyen? Te mit kívánnál a másiknak, ha tudnád, hogy lehet, utoljára látod? Vannak olyan történések az életben, amiken ha túljutsz, többé már nem leszel ugyanaz. Ezek a gyerekek megtalálták önmagukban azt, amit sokan már nem vagyunk képesek észrevenni. Hogy van tovább....

A kedves esti mese, ami minden este elaltatta őket, általuk szólt tovább. Imára hajtották a fejüket, pedig nem lehettek biztosak benne, hogy a szüleik egyáltalán élnek-e még. Mindaz, amit a szüleiktől láttak, a hasznukra vált, megmentve ezzel nem is egyszer az életüket. Sokszor elnézünk egymás arca mellett, anélkül, hogy tudnánk, hogy mennyit is ér valójában. A sorok között megbújt tanulság pedig nem más, mint az, hogy többedmagunkkal könnyebben célt érünk, és bár az út akkor sem könnyebb, mégis van valaki, aki elviszi a saját vállán a teher felét.

Ajánlom azoknak, akik nem mernek eléggé hinni a holnapban. Akiknek szüksége van arra, hogy megtalálják önmagukban azt a gyereket, akik voltak. Hiszen ki másnak bizonyítanánk, ha nem önmagunknak?

Nikolett Gréczy blogger, író, költő

1. fejezet

A két család

Egy kis falu nyújtózott el a nagy, meredek oldalú, jellegzetes formájú hegyek ölelésében egy hosszú völgyben: Szarvaskő. Nem volt túl nagy, de annál szebb és hangulatosabb. Gyönyörű látványt nyújtottak a vegyes erdők júliusban. Még üdeződben pompázott a táj, de már mélyültek a színek a tavaszi ragyogáshoz képest. A faluban néhány almafa pirosodó gyümölcscsel dicsekedett. Az egyik kis utcácskában 17 ház sorakozott. A tizenötödik hajlék volt a legszebb. A kerítésnél mindig nyíltott valami, tulipán, rózsza, nőszirom vagy épp trombitavirág. A ház narancssárgás- vöröses homlokzatán apró kereszt díszelgett. Itt lakott a Halasi család, apa, anya és két gyermekük.

Bentebb lépve a kaputól, pitypangokkal teleszórt gyepp fogadott. Kissé fentebb pár tyúk kapirgált. Még magasabban a dombon, ahol az udvar terpeszkedett, apró konyhakert volt található. A terület legtetején újabb virágoskert kapott helyet és gyümölcsfák meredeztek az ég felé. A kertben említésre méltó volt még a kispajta. Szerszámok, illetve a baromfik részére takarmányos zsákok és szalma kaptak benne helyet. Itt játszottak most a gyerekek. Ugráltak, mászkáltak a kis kockabálákon.

- Szalmapajta, szalmapajta, pillanat és elkaplak! - dalolta a hatéves Karcsi.

- Héj, nézz csak ide! - kiáltotta a kilencéves Mariska egy bálák közti kis zugba bekukucskálva. - Nézz, mit találtam!

A kisfiú hanyatt- homlok rohant oda.

- Kiscicák! - süvöltötte.

- Psszt! Csendesebben! Megijednek! - intette nővére.

- Ki lehet az anyukájuk? – kérdezte már visszafogottabban Karcsi.
- Ott bentebb ül Cirmi, a cicánk, látod? – mutatta Mariska.
- Tényleg! Nevezzük el a kicsiket! Tudom is, hogy hívják ezt a foltosat! Folti!
- Ez a csíkos pedig legyen, mivel az anyukájuk Cirmi...Cili!
- Ez a fekete meg Szén, hogy hozzáilljen a szomszéd Kormoshoz.
- A kis barna színéhez híven kapja a Gesztenye nevet!
- Mutassuk meg őket anyunak! – csacsogtak a gyerekek.
- Beszaladtak a házba, ahol anya éppen ínycsiklandó illatú húslevest főzött.
- Anya, anyaaaa! – kórusoztak. –Megtarthatjuk őket, ugye? Légyszí, légyszííí!
- Nono! Azt se tudom, miről van szó! Ne olyan hevesen! – értetlenkedett anya. –Nyugi!
- De anya! Cirminek négy édi- bédi kiscicája született! Megtarthatjuk őket? – magyarázott egy fokkal nyugodtabban Mariska.
- Megbeszéljük apával is. Amíg szopiznak, mindenképpen maradhatnak – bólintott rá anya.
- Megnézed? – vágott közbe türelmetlenül Karcsi.
- Hát, persze! – mosolygott, miközben megtörölte a kezét.

Kiblattogtak a kis kamrába és anyának támadt egy ötlete.

Ha az erdőre pillantunk, nem tűnik fel semmi különös, de jobban vizslatva megláthatunk egy tanyát, hatalmas fák takarásában. Ennek az épületnek közvetlen közelében egy nagy tölgy állt, de az egész rengeteg is tölgyes volt. A tanyaépület meszelt kőházként mutatkozott. Körülötte kis körben fű, majd zöldséges és gyümölcsös terült el. Itt, ezen a farmon lakott a Fazekas család egyetlen gyermekével. Prepperkedő, azaz a jelenlegi világrendszer összeomlására készülő, csoportvezetőként az apa ezermester gazda lett, az anya konyhatündér és javasasszony. A férfi kiválóan értett az állattartáshoz, a vadászathoz, emellett a kereskedéshez is. A gazdaság anyagi hátterét vállalkozásának eladott adóvevői fedezték. 11 éves fiuk, Dezső, pedig valóságos fafaragóművész és íjász volt.

A bürzsönybeli tanya az állatokra tekintve állatkertnek is beillett volna. Három kunfakó paripa, egy borzderes tehenénke és pár kecske legelt a réteken. Egy vietnámi disznó makkot evett hangosan csámcsogva. Tyúkok, nagy taréjú pulykák kapirgáltak, és kacsák, libák serege úszkált a kis tóban vagy éppen mellette. Apró kifutójukban nyulak ugráltak.

A házikón kívül volt itt még egy épület, ebben az állateledelket, szerszámokat, a traktort és terepjárót tárolták.

A fiú saját faragású csúzlijával kezében mászott fel éppen a már említett óriási tölgyfára. Kúszott jó magasra, nesztelenül. Mikor már eléggé feljutott, elhelyezkedett.

A „mászóka” legtetőjén egy gyönyörű szajkó csicssergett. Nadrágja zsebéből kivette az előre oda készített kavicsot. Halkan megfeszítette a húrt és lőtt.

Találat! A madár élettelenül hullott a földre. A fiú elégedetten elmosolyodott. Lecsusszant a fáról. Oda, ahol két kutyájuk, Ziró, a németjuhász és Zeró, a bernáthegeyi, épp DEZSŐ zsákmányán veszekedett.

- Takarodó! - kiáltotta. - Enyém!

Gyakorlott mozdulattal levágta, a madár fejét. Szép tollait félrerakta fejdísz készítésére, a pehelytollakat pedig anyjának párnatömésre. Kibelezte az állatot. Amikor a megtisztítással készen lett, tüzet gyújtott. A húst feltűzte egy nyársbotra és két villás ágon keresztbe fektette. A tűz élénken nyaldosta narancssárga nyalábjaival a pirulnikezdő szárnyast.

Eközben édesanyja a konyhában kenyeret dagasztott. Bekiáltott hozzá.

- Anya, éppen tüzet őrzők, mert szajkót lőttem, ha készen vagy, szedj nekem kerek repkényt és tormát!

- Rendben, pillanat és készen leszek.

A tűzvigyázás alatt Dezsőnek volt rá ideje, hogy a mellettük fekvő zöldségesből gyűjtsön paprikát, paradicsomot, hagymát, répát: ezek jóval közelebb voltak, mint a vadnövények. Mindent gusztusosan feldarabolt,

majd amikor megsült a hús, egy tálcára rakta és szépen elrendezte. Anyukája is végzett a kerek, ropogós, illatozó kenyérrrel. A nagy, házmelletti faasztalra kerültek ki az ínycsiklandó étek.

Eközben az apa is készen lett dolgával. Hárman együtt ültek asztalhoz vacsorázni a meleg nyári estén.

Mariska apja fél ötkor hazaért a munkából. Bolti eladó volt. Otthon egy doboz várta. Piros, nagy, nyomtatott betűkkel azt írták rá: „APA LÉCCI!”

A megszólított csodálkozó arcát látva, a leány elmosolyodott. Öccse meg hangosan nevetni kezdett.

- Hüm-hüm, mi lehet ez? - szállt be a játékba az apuka.

- Nyisd ki! - türelmetlenkedett Karcsi.

A doboz ekkor magától kinyílt. Előlépett belőle egy kiscica, mint valami porondra készülő cirkuszi művész.

Követe három testvére. Eddig még halovány mosoly ült a családfő arcán, ami most lefagyott. Kérdőn nézett anyára.

- Vedd ölbe őket! - biztatta felesége.

Ahogy felvette az egyik cicát, keze megakadt egy rákötött cetlin. Hangosan olvasta:

- „Hagy maradjak itt!” - mégsem következett automatikus válasz. Tekintete a következő kiscicára kúszott. Nagy sóhajtással vette tudomásul, azon is díszleg egy felirat és a következőn, meg az azutánin is.

- „Szobatiszta leszek!” „Sok egeret fogok!” „Ha Isten idetett, miért küldenél el?” - olvasta sorban. Szegényt sarokba szorították. A kemény kőszív megolvadt.

- Na, jó! - adta meg magát - De jövőre nincs több új cica.

A gyerekek a kismacskákat majdnem eltaposva ugrottak nyakába.

- Kösziii!!!

2. fejezet A rémhír

Egy napon Mariska apukája, Sándor szokatlanul ráncos arccal tért haza a munkából. Vonásain látszott, hogy többről van szó, mint egy átlagos napi bosszúság. A gyerekeket is némileg türelmetlenül hessegette el maga körül és anyával akart beszélni. A kicsiket kiküldte rollerezni. Karcsi rosszállóan kérdezte Mariskát:

- Miért ilyen az apa?
- Nem tudom, majd kiderül - vont vállat nővére.

Eközben anyukájuk, Petra és Sándor elkezdett beszélgetni a vajszínű tapétájú, tágas, napfényes és immár csendes nappaliban.

- Mi a baj, drágám, olyan feldúltnak látszol? - ölelte meg felesége Sándort.
- Ma nem hoztam jó híreket.
- Hadd halljam, ki vele! Ami nem öl meg az, megerősít - biztatta Petra.
- Épp ez az, hogy talán megöl - morgott a férfi. Felesége döbbenten nézett rá.
- Ennyire komoly ez az ügy?
- Kitört a háború!

Rövid csend után a nő elővakodott a kérdéssel:

- Annyi pletykát hoztál már haza a boltból, biztos igaz ez? Ilyen váratlanul? És milyen háború?
- Igen, igaz. Nem akartalak fölöslegesen ijesztgetni holmi szóbeszéddel, ezért utánaéztem. Tv, rádió, internet - mind tele a hírral. Holnapra az újságok is le fogják hozni. Oroszország elfoglalta egész Ukrajnát és nem elégedett meg ennyivel, hadüzenet nélkül orvtámadást indított Magyarországgal szemben. Betörték a határnál. Nyíregyházát

ellepték a tankok és a határtól odáig minden településen is hadiszállást nyitottak az oroszok. Géppuskás katonák masíroznak a falvakban. Ráadásul Nyíregyháza városházát repülő bombatalálat érte. Mindez ma hajnaltól zajlik. A Magyar Állam a hivatásos katonai egységeit már mozgósítja, érkezőben vannak a csapatok Nyíregyháza környékére. A híradók szerint a civil lakosság sorozásáról holnap délutánra várhatók az első utasítások – tört ki az apából.

Csend lett. A nő kereste a szavakat.

- Hozzuk Isten elé az ügyet – kezdte halkán.

Villámcsapás volt számára a hír, eleinte azt hitte, valami munkahelyi vád nyomasztja férjét.

- Rendben... Én úgy el voltam foglalva az emberi oldallal, hogy Istenre nem is gondoltam – vallotta be. – Urunk, te igazgatod a világot, az embert, mindenkit. Azt is tudod, miért van ez a háború. Tudjuk, szereteted nem fogy el – hajtotta meg fejét imádkozni.

- És nem feledkezel el rólunk – tette hozzá az asszony.

- Ámen – mondták egyszerre.

- Bejöhetünk már? – dugták be fejüket a gyerekek az ajtón.

- Igen.

Ahogy beléptek, látták, hogy apa gondterhessége áterjedt anyára is. Ez nagyon szokatlan volt.

- Gyerekek, anyának már elmondtam. Most ti jöttök.

Háború tört ki.

- Katona leszel? Hős vitéz? – lelkesedett a kis Karcsi.

Mariska már többet értett a mondottakból.

- Meg fognak ölni minket? Vagy börtönbe visznek? Ki a támadó?

- Nem leszek katona. Hős vitéz a mesékben van. A valóságban gyilkosnak nevezik. Jézus embere nem öli meg felebarátját - felelt az apa.

- Nem tudjuk mi lesz és hogyan lesz. Máshogy, mint eddig volt - tette hozzá az anya.

- Akkor bújdosni fogunk? Vagy rejtegetjük apát a szénapajtában a kiscicák helyén? - kérdezte a lány.

Karcsi nevetgélni kezdett az ötlet hallatán. Apa amint összegömbölyödve dorombol!

- Gyertek, úgylis a szokott esti áhítat időpontja van. Keressünk választ kézikönyvünkben, a Bibliában! - zárta rövidre a beszélgetést a családfő.

Kinyitotta a vaskos könyvet. Hangosan olvasta onnan, ahol kinyílt.

- „Kelj fel, vedd a gyermeket és anyját, menekülj” - sokatmondóan nézett Petrára és közben tette hozzá az igehelyet: - Máté 2. fejezet 13. igevers.

- Miii? - értetlenkedett Karcsi. Elképzelte, hogy apa felveszi anyát a hátára és valamelyik gyereket, de melyiket? - Anya mellett engem fogsz vinni vagy a Marist? Elég erős leszel hozzá?

- Jöttök a lábatokon mindhárman! - mosolyodott el apa. - Ez a szakasz eredetileg Józsefet szólítja fel, hogy a baba Jézust és anyukáját, Máriát menekítse Egyiptomba Heródes király féltékenysége elől.

- Tessék? Engem is összekavarsz! - szólt bele Mariska. - Egyiptomba megyünk? Pálmafákhoz, majmocskákhöz és piramisokhoz? Nyaralunk? Olyan messze?

Az anya nagyon csendesen nézett maga elé. Apa mélyet sóhajtott, nem lesz ez egyszerű dolog két kisgyerekekkel.

- Nem. Ez egy jelképes utasítás Istentől. Nem Egyiptom és nem viszlek ölben. Azt jelenti, el kell hagynunk a lakhelyünket és menekülnünk kell a háború fenyegette övezetből, el valahová, biztonságos helyre.
- Aha - mondta a nagyobbik gyermek. - Akkor indulunk ma éjjel, mint Jézusék?
- Nem. Holnap hajnalban az első vonattal. Gyalog nem jutnánk messzire. Autóval nehezebben jutunk át a határon - előzte meg a következő kérdéseket az apa.
- Átmehetünk elköszönni Bencétől és Lilitől? - kérdezte Karcsi a barátaira utalva.
- Dehogysis! Nem tudhatja senki, hogy elindulunk. Nekem hadba kellene állnom, feltehetően szökevénynek fogok számítani.
- Most menjetek aludni, korán fogunk kelni - szólalt meg az anya. Miután lefektette a gyerekeket, Petra tanácstalanul nézett Sándorra.
- Mit is vigyünk? Mit pakoljak? Mennyi időre? Hova megyünk?
- Hát...váltóruha, napi étel. Majd alakul. Induljunk Ausztria felé, az van legmesszebb a hadtértől.
- De az a leghosszabb út is keresztbe Magyarországon. Nem leszel túl feltűnő? Budapesten át férfiként?
- Igazad van... - gondolkodott Sándor. - Mi volna, ha Szlovákián át közelítenénk meg Ausztriát? Mondjuk, Balassagyarmatnál átmegyünk a szlovák oldalra. Váctól Szob felé túl forgalmas lesz, tőlünk egyenesen északra inkább fognak keresni, az túl közeli a lakcímünkhöz. Aztán, amíg nincs ott is hadi állapot, meg is állhatunk Szlovákiában.
- Rendben, ez jónak tűnik - sóhajtott felesége és nekiálltak összecsomagolni az éj leple alatt.

Egy másik magyar tájékon Dezső apja, Zsolt a közös családi vacsoránál szintén bejelentette a nagy hírt. Azt is hozzátette, hogy éjfélkor útnak is indulnak, ahogy azt előzőleg megtervezték háború kategóriás A-tervként.

- Mit viszünk? - kérdezte a gyerek már vagy ezredszerre, akit a terv részleteibe a felnőttek nem vontak be. - A lovakon megyünk, de visszük a kecskéket is? Mi lesz a hátrahagyott állatainkkal, vagy mind eltereljük?

- Napi vándorláshoz elegendő élelmet, hátizsákot és csak lovat - felelte az anyja.

- A többi állatot szabadon engedjük, nehogy éhen haljanak.

A kutyák jönnek az első pontig - egészítette ki az apja.

- És mi lesz az első támaszponton? Ott elkergetjük őket?

- Azt majd ott meglátod. Kicsi vagy a titoktartáshoz.

Nehogy kikotyogj bármit, ha elfognak, ezért nem árulhatom el - felelte szintúgy ezredszerre, fogyó türelemmel Zsolt.

Dezső durcásan összefonta karját.

- Ne nézzél úgy ránk, nem vagy felnőtt! - szólt rá anyja, Hanna.

- Hagyjál! - mormogta a fiú és tovább evett. De hamar visszatért az életkedve. - Izgalmas lesz ez a kaland! - tette hozzá szinte ujjongva pár falat után. A szülei erre felszisszentek.

- És veszélyes! Sokkal veszélyesebb, mint gondolnád - dünnyögte szigorúan a ház asszonya.

- Ne légy túl merész, a meggondolatlanság akár az életed is kérheti - figyelmeztette a családfő is gondterhelt ráncokkal az arcán.

- Jól van, na - fintorgott a fiú kamaszos hanyagsággal. - De én akkor is bátor és ügyes vagyok. Számtalanszor tapasztaltam már, a többi gyerek - milyen béna.